

Chương 7

Những cơn mưa thu đã chấm dứt từ lâu. Mặt đất khô. Còn các cánh ruộng lô nhô từng đám đất cày vỡ.

Có một thằng cháu dưới quê đem biểu bố tôi hai cặp chim cun cút. Cụ bảo nấu cháo hành răm cho cả nhà cùng ăn. Vì mẹ tôi không phải là người nội trợ sành sỏi, nên bố tôi gọi một người láng giềng vốn sành ăn sang nấu giùm. Cháo vừa chín, cụ bà dỗi cấp rỏ ngoay ngoáy đi chợ. Chỉ còn ba người đàn ông ngồi uống rượu suông rồi ăn cháo. Ông láng giềng đã sống hết thời thơ ấu ở làng quê, kể cho bố con tôi nghe đủ thứ chuyện về đời sống thôn xã, những mối tình thầm thiết và oan ức chỉ có được ở giữa các lũy tre. Những câu chuyện ấy làm tôi nhớ tới thiếu phụ má hồng. Cô ta như một lời kêu gọi, thúc hối, như một nỗi ăn năn vô lý ám ảnh tâm hồn tôi. Tôi đạp xe đến nhà Vũ Sơn, rủ anh vào làng Mơ. Anh đáp:

- Được, tôi cũng đang định rủ cậu vào đó chơi. Chỉ còn hơn tuần nữa chúng ta phải ra Hà Nội. Tôi sẽ đem chuyện này kể cho mấy thằng bạn tôi nghe. Đòi thế mà chúng nó cứ viết mãi những chuyện tình ngớ ngẩn, nhạt phèo.

Chúng tôi đi chừng một giờ thì tới làng. Một đám trẻ đang chơi đáo dưới rặng táo. Vũ Sơn hỏi:

- Nhà bác Lương thợ may ở đâu, chúng mày?

Cái giọng oai vệ, trịch thượng của anh khiến lũ trẻ sợ ngay tức khắc. Một thằng bé tách khỏi bọn:

- Lối này, để cháu dẫn bác đi.

Rồi nó lon ton chạy trước chúng tôi. Tới ngã tư, nó đứng lại, giơ tay chỉ về phía trái:

- Cuối đường này bác ạ, cái nhà mái bằng cao nhất ấy. Trước cửa có tấm biển hiệu may Hoa Lan.

Vũ Sơn giơ tay xoa đầu thằng bé:

- Được rồi, mày như thế là ngoan. Lúc nào rảnh, đưa tao về thăm bố mẹ, nghe chưa?

- Vâng ạ.

Đứa bé đáp rồi co cẳng chạy thục mạng về đám đáo.

Chúng tôi đi tiếp con đường, qua nhiều ngôi nhà vừa xây cất xong hoặc còn ngổn ngang gạch ngói, tre pheo, chờ ngày làm. Cuối cùng, một ngôi nhà đồ sộ án ngữ lối đi, trưng tấm biển: Hiệu may Hoa Lan. Nhà một tầng, xây trên móng cao thước rưỡi. Mái bằng đổ rất dày, có lan can bao quanh, có ô- văng

rộng che hàng hiên phía trước. Hai cây cột vuông nặng nề đối xứng nhau qua cửa ra vào, hai ô cửa sổ cũng đối xứng một cách buồn tẻ như thế. Tất cả đều được làm bằng vật liệu tuyệt vời. Dù là gỗ khuôn cửa hay thứ vôi quét tường, hay những hàng chấn song thẳng tắp bằng loại thép mười tám ly. Phía sau ngôi nhà ấy là ba gian nhà ngói, thấp hơn, chắc được dùng chứa đồ, và làm bếp. Sân rộng, lát gạch vuông. Giếng xây và nhà tắm đứng riêng một góc, với những bụi trúc vàng vây bọc. Toàn bộ khu nhà tựa như một pháo đài. Người thiếu phụ có làn da màu ngà đã tự xây nên đế khuôn định cuộc đời chị. Nhưng số mệnh nằm ngoài những toan tính ấy, như dòng sông cuồn cuộn, xóa bỏ dòng chảy cũ, phá tung những bờ đất che chắn để lao tới một bình nguyên phóng khoáng và man dại.

Vũ Sơn đập vào vai tôi:

- Thôi, ngắm gì nữa.

Nói thế, nhưng anh còn ngược lên nhìn toàn bộ khu nhà lần cuối, tặc lưỡi:

- Cô ả gớm thật. Đàn bà một tay xây nên cái cơ ngơi khang trang đến thế này... Nhắc xe đạp lên bậc tam cấp, anh dặn tôi:

- Cậu cứ im, để tôi đối thoại với thằng cha ấy nhé. Chắc chắn giờ này chỉ có nó ở nhà.

Vũ Sơn không gõ cửa, mà gọi oang oang, kiểu như người ta gọi nhau ở nông thôn:

- Đây, có khách nhé.

Chẳng có tiếng đáp. Chúng tôi ghé đầu nhìn qua ô cửa sổ: Gã đàn ông bữa trước đang nằm ngủ, đầu ngoẹo về một bên. Chiếc bàn máy phủ tấm vải sơn đầy bụi. Trên tường, treo cây phát trần lông gà cũng bần thiu như thế. Nền nhà lát gạch men nhưng không được quét dọn, loang lổ các vết mực dầy, nước chè đổ lẫn cả nước cốt trâu. Hai quyển vở bị xé dờ với cuốn sách học vỡ lòng nằm lẫn lóc bên lọ mực, một cái kẹo chấy dính trên nền gạch, lũ ruồi và kiến bu quanh...

- Thằng này ngủ như chết - Vũ Sơn bảo tôi - Chắc nó say.

- Đoạn, được đập cửa ầm ầm:

- Đây, có khách, có khách...

Gã đàn ông vừa ngồi dậy, đưa cặp mắt bạc trắng nhìn quanh rồi lại lờ đờ khép mi lại.

Vũ Sơn tiếp tục đập cửa, gọi to hơn:

- Đây, dậy đi, có khách đến...

Lương tỉnh ngủ, hấn lê người ra mép giường, xỏ chân vào đôi dép da đã cắt quai hậu, ra mở cửa. Chúng tôi bước vào, Vũ Sơn kéo tôi ngồi xuống ghế, với vẻ chủ động trời phú, anh nhìn xói vào bộ mặt nhợt nhạt của gã đàn ông:

- Anh biết chúng tôi là ai rồi chứ?...

Vài tích tắc trôi qua.

- Chúng tôi đã chứng kiến toàn bộ những hành vi phạm pháp của anh. Với cương vị khách quan của một nhà báo, tôi đủ quyền tố cáo anh trước cơ quan pháp luật. Tuy nhiên, muốn đánh giá sự việc thật công bằng, tôi đã tìm tới đây trực tiếp gặp anh, và nghe những khúc mắc của riêng anh...

Lương đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi. Gã không muốn nhìn thẳng vào mặt Vũ Sơn. Có lẽ, bởi tinh lực ở đôi mắt anh quá mạnh. Gã ngồi đó, đần đại, những sợi ria nhuôm nhoan bản thủ trên môi chốc lại đung đậy. Mười ngón tay dài, khum khum, cáu ghét đặt trên đầu gối. Phải chăng gã đang suy tính, so lọc những câu nói, hay gã đang chìm vào cơn mộng mị của trí não, cái trạng thái con người không thể nghĩ được bất cứ điều gì, mọi cảm xúc và xét đoán hòa trộn vào nhau như một thứ bùn âm u kết dính...

Vũ Sơn chấm dứt khoảnh khắc im lặng ấy bằng câu hỏi rành rẽ nhưng ôn hòa hơn:

- Vợ anh ngoại tình lâu chưa?

- Ba năm... a... ba năm hai tháng... rưỡi...

Gã đáp chậm chạp, vừa đáp vừa tính.

Vũ Sơn hỏi tiếp:

- Theo anh, nguyên nhân chính là gì?

Gã sầm mặt, đáp gọn lỏn:

- Nó là con đĩ.

Vũ Sơn gật đầu:

- Tôi biết, có những người đàn bà lẳng lơ từ tuổi dậy thì cho đến lúc sức tàn, lực kiệt. Đàn ông nào họ cũng yêu được, nói đúng hơn, ai họ cũng chung đụng được. Thứ đàn bà ấy là quái nhân mắc bệnh hạch phong tình. Liệu vợ anh có thuộc cái số ít ỏi ấy không?

Lương lảm nhảm:

- Nó là con...

Rồi gã im bật. Đôi mắt đờ đẫn vì nạt rượu chợt lóe lên một nỗi buồn tủi, một thoáng nhớ nhung. Có lẽ, những hình ảnh nào đó từ trong hồi ức khiến tâm cơ gã run rẩy và gã không còn đủ thù hận để vu khống, để hạ nhục người đàn bà đã chiếm lĩnh trái tim mình.

Vũ Sơn nói:

- Tôi tin chắc vợ anh không phải loại người ấy. Nếu đúng thế, cô ấy đã hư hỏng từ rất lâu trước khi gặp anh chàng thiếu úy này.

Gã đàn ông không đáp, nhưng vẻ mặt trở lại ù lì, hai bên thái dương xanh tím nhuốm đầy uất khí.

Vũ Sơn tiếp tục:

- Anh có nghe những lời xúc xiểm của gia đình chửi rủa cô ấy không?

Gã ngẩng lên, đưa mắt nhìn anh:

- Đàn ông, ai không chửi vợ. Việc đó can gì tới chuyện ngoại tình? Nếu tức chồng mà cấp áo theo trai như nó thì nước này phải có dăm, bảy triệu.

Vũ Sơn hỏi tiếp:

- Tôi thấy cửa hiệu may chẳng có tấm vải nào của khách. Máy may bọc kĩ thế kia, cả tháng trời anh may được mấy cái áo?

- Chẳng cái nào hết - Gã đáp, hần học - Tội gì tôi làm?

Tôi bắt con đi ngựa phải lo...

Gã dừng lại, nghiền ngẫm, rồi rên rỉ: Thế mà nó cứ tớn lên. Đồ quái vật, tro như đồng, lì như đá...

Ánh mắt gã cay độc, ghen tuông. Tôi hình dung tới khuôn mặt trẻ trung của người đàn bà, làn da tươi thắm như tấm gương phản ánh tuổi trẻ và sức sống, hai bầu má mịn màng óng ánh lông tơ, đôi mắt vừa tinh khôn vừa ngây dại...

- Con khôn kiếp...

Bã làm bầm nói tiếp: Tôi dần cho tợn thế mà nó cứ tươi ngoay ngoáy như cá vớt dưới ao. Người ta bảo nó có bùa...

Mặt gã u ám, hai dò lông mày nhô trên vàng trán hẹp, đầy nếp nhăn. Tôi biết rằng gã yêu vợ bằng tình yêu tối tăm của loài vật. Khi biết vợ ngoại tình, gã đã tìm hết cách tàn phá cả sức khỏe lẫn thể xác cô ta, muốn biến người đàn bà đó thành mảnh tã rách, một tấm giẻ vô dụng chỉ để chùi chân trong nhà. Nhưng sinh lực mạnh mẽ của thiếu phụ đã vượt qua mọi chà sát tàn bạo của thù hận, ghen tuông. Dường như trời bắt cô gánh chịu nỗi bất hạnh thì trời cũng bù lại cho cô một nhan sắc bền vững, tựa như nó chứa một sức mạnh huyền bí vượt lên mọi thống khổ và đầy ải, một sinh lực tiềm tàng trường cửu, một cái lõi gỗ lim ẩn dưới dáng vẻ của đóa hoa...

Vũ Sơn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, anh đưa mắt thăm dò gương mặt Lương, hỏi tiếp:

- Anh còn yêu cô ấy không?

Gã đáp:

- Yêu gì con khôn nạn ấy?

Vũ Sơn nói:

- Vậy, tốt nhất là anh ly hôn với cô ta. Còn tiếp tục sống chung, hai người còn xô xát. Với kiểu hành hung vô nhân đạo như anh trước đây, chắc chắn anh sẽ ngồi tù.

Lương mím môi lại, trợn mắt bực phếch:

- Vậy ra các ông khuyên tôi thế đấy?... Các ông muốn phá nát cửa nhà tôi ra. Ba đứa con tôi, ai nuôi, ai lo quần áo, lo học hành. Với lại, còn...

Gã ghen hống, không nói được nữa. Khoảng lồm giữa hai tròng lông mày lộn xộn và nhờ nhọt của gã nổi lên một vết thâm như tụ máu. Mười ngón tay bản co quắp lại trên đầu gối trong khi gã thở hồng hộc lên từng hồi, mùi rượu phả vào mặt tôi.

Vũ Sơn cười nhạt:

- Nếu anh còn muốn sống với cô ta, anh buộc phải chấp nhận sự sẻ chia tình cảm. Tôi muốn nói trắng ra rằng anh không được quyền ghen khi vợ anh ngủ với chàng thiếu úy kia... Cậu ta đẹp trai lắm phải không? lại trẻ nữa? và chắc cậu ta chiều chuộng vợ anh. Mà đàn bà vốn chỉ yêu những người biết chiều họ... Và chẳng, nếu tôi có là cô ấy tôi cũng không thể chung tình với một người đàn ông ăn bám lại còn muốn làm ông tướng trong nhà. Người đàn bà có thể hy sinh cả cuộc đời để nuôi chồng khi chồng gặp hoạn nạn trở thành tàn phế. Nhưng họ không thể chịu đựng được thứ người đủ cả mắt mũi, tay chân mà suốt ngày chỉ lê la cuộc rượu này với ván bài khác. Rượu uống như sáo tắm mà công việc không muốn đụng tới ngón tay. Thời nào cũng thế thôi, thứ người vô dụng như vậy không có đất chứa...

Vũ Sơn nói thủng thẳng, âm điệu đều đặn, tựa hồ anh vừa nói vừa nhấm nháp từng câu. Gã đàn ông trắng nhọt như giấy ngâm cả đến những sợi ria của gã cũng như bạc ra, và đôi mắt biến hết tròng. Những ngón tay gã run rẩy bấu chặt lấy đầu gối, tìm nơi bầu vú.

Trước khi về, nhà báo còn nhắc lại lời đe dọa, với vẻ lạnh lùng, giễu cợt:

- Trong hai thứ anh phải chọn lấy một: Hoặc ly hôn với cô ta hoặc ngồi tù. Còn con đường thứ ba chắc không thể có được với anh, anh là loại người không biết suy ngẫm và tự kiểm chế.

Lương đứng lên, dường như gã muốn nhảy vào xé xác Vũ Sơn, nhưng bản năng tự bảo vệ của một con thú trước kẻ thù mạnh hơn kìm giữ gã lại